

Страни в главното производство

Жалбоподател: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Ответници: Е, F

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли — предвид изменената процедура в резултат на решение на Съвета на Европейския съюз от 28 юни 2007 г. (2007/445/ЕО) ⁽¹⁾ — включването в списък въз основа на член 2 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 г. ⁽²⁾ на организация, която не е обжалвала засягащите я решения, да се счита за ефективно (действително) от самото начало, дори когато включването в списъка е направено при нарушение на основни процесуални гаранции?
2. Трябва ли членове 2 и 3 Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 г. да се тълкуват в смисъл, че може да бъде налице предоставяне на средства, други финансови активи и икономически източници на юридическо лице, група или предприятие, включени в списъка по член 2, параграф 3 от Регламента, участие в такива действия или участие в действия, чиято цел е заобикалянето на член 2, и когато самото извършвашо тези действия лице е член на това юридическо лице, група или предприятие?
3. Трябва ли членове 2 и 3 Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 г. да се тълкуват в смисъл, че може да бъде налице предоставяне на средства, други финансови активи и икономически източници на юридическо лице, група или предприятие, включени в списъка по член 2, параграф 3 от Регламента, участие в такива действия или участие в действия, чиято цел е заобикалянето на член 2, и когато финансовите активи, предназначени за предоставяне на юридическото лице, групата или предприятието, вече са (непряко) на тяхно разположение?

⁽¹⁾ 2007/445/ЕО: Решение на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169).

Жалба, подадена на 12 февруари 2010 г. от France Télécom SA срещу Решение, постановено от Първоинстанционния съд (трети състав) (понастоящем Общ съд) на 30 ноември 2009 г. по съединени дела T-427/04 и T-17/05, Френска република и France Télécom/Комисия

(Дело C-81/10 P)

(2010/C 148/19)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: France Télécom SA (представители: S. Hautbourg, L. Olza Moreno, L. Godfroid и M. van der Woude, avocats)

Други страни в производството: Европейска комисия, Френска република

Искания на жалбоподателя

- да се отмени обжалваното съдебно решение,
- да се постанови окончателно решение по същество в съответствие с член 61 от Статута на Съда и да се уважат исканията на France Télécom, направени в първоинстанционното производство,
- при условията на евентуалност, делото да се върне за ново разглеждане на Общия съд, и
- Комисията да бъде осъдена изцяло да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят сочи пет правни основания.

С първото правно основание France Télécom твърди, че Общият съд нарушава понятието за държавна помощ, като в случая приема тази квалификация, макар да установява освен това, че наличието (или не) на евентуално предимство в настоящия случай не зависи от присъщите на разглежданата схема особености, а от външни за самата нея фактори, чиито последици са могли да бъдат установени едва *впоследствие*. В този смисъл Общият съд накърнява самото естество на системата за предварителен контрол на държавните помощи, предвидена в членове 107 и 108 от ДФЕС, а именно система *ex ante*, основаваща се на обективен анализ на присъщите особености на схемите след предварително уведомление от страна на националните органи.

С второто си правно основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд нарушава понятието за предимство, като отказва да извърши цялостен анализ на всички разпоредби, предвидени в рамките на дерогационния данъчен режим. Установен със Закон № 90-568, този режим всъщност предвижда два специфична вида облагане, единият с „фиксиран налог“ през периода 1991—1993 г., довел до свързоблагане на жалбоподателя в сравнение с това по общия ред, а другият — по общия ред за периода 1994—2002 г., последниците от който били благоприятни за жалбоподателя. Като отказва да съпостави като цяло последниците от дерогационния данъчен режим с тези по общия ред за двата разглеждани периода, Общият съд допуска редица грешки при прилагане на правото.

С третото си правно основание жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, тъй като Общият съд отказа да приеме, че запазеното от Комисията мълчание в нейното решение от 8 февруари 2005 г. относно La Poste във връзка с установения данъчен режим е могло да породи у жалбоподателя оправдани очаквания за съответствието на разглежданите мерки с правилата в областта на държавните помощи. Освен това Общият съд не взема под внимание някои изключителни обстоятелства, присъщи за настоящото дело, които обосновават прилагането на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

С четвъртото си правно основание France Télécom сочи липсата на мотиви в решението, тъй като Общият съд замества мотивите на Комисията със собствените си мотиви в отговор на представените от France Télécom доводи, изведени от нарушаването на принципа за погасяване на схемата за помощи. В този смисъл според жалбоподателя десетгодишният давностен срок, предвиден в член 15, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999⁽¹⁾, е трябвало да се изчисли от 2 юли 1990 г., когато Закон № 90-568 установява разглеждания данъчен режим, а не от датата на действителното отпускане на помощта на нейния получател.

Накрая, с петото си и последно правно основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, като постановява, че без да нарушава принципа на правна сигурност, въз основа на „диапазон“ Комисията може да изрази помощта в количествено отношение и да разпорежи възстановяването ѝ, при положение че е невъзможно да се определи реалното предимство, от което той е могъл да се ползва. Освен това Общият съд не отговоря на всички доводи, изведени от нарушаването на принципа на правна сигурност.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

Преюдициално запитване, отправено от Conseil d'État (Белгия) на 5 март 2010 г. — European Air Transport SA/Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale, Région de Bruxelles-Capitale

(Дело C-120/10)

(2010/C 148/20)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Ищец: European Air Transport SA

Ответници: Collège d'Environnement de la Région de Bruxelles-Capitale, Région de Bruxelles-Capitale

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли понятието „експлоатационно ограничение“, посочено в член 2, буква д) от Директива 2002/30/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 март 2002 година относно установяването на правила и процедури за въвеждането на експлоатационни ограничения, свързани с шума на летищата на Общността,⁽¹⁾ да се тълкува като включващо правила за максимално допустимите стойности на измереното на земята ниво на шума, които да се спазват при летене над територии, разположени в близост до летище и при превишаването на които на извършителя може да се наложи санкция, като се отчита това, че въздухоплавателните средства са длъжни да следват въздушните линии и да се съобразяват с процедурите за кацане и излитане, установени от други административни органи без да се има предвид спазването на тези максимално допустими стойности на шума?
2. Трябва ли член 2, буква д) и член 4, параграф 4 от същата директива да се тълкуват в смисъл, че „всяко експлоатационно ограничение“ трябва да бъде „базирано на технически характеристики“ или тези разпоредби позволяват други разпоредби относно защитата на околната среда да ограничат достъпа до летищата в зависимост от измереното на земята ниво на шума, което да се спазва при летене над територии, разположени в близост до летище и като се има предвид, че при превишаване на това ниво на извършителя може да се наложи санкция?
3. Трябва ли член 4, параграф 4 от същата директива да се тълкува като забраняващ в допълнение към експлоатационните ограничения, базирани на технически характеристики, които се основават на шума, излъчван от въздухоплавателното средство, да се въвеждат правила относно защитата на околната среда, които определят максимално допустими стойности на измереното на земята ниво на шума, които да се спазват при летене над територии, разположени в близост до летище?